

ความงามที่ปรากฏเป็นตัวอักษร ยังไม่ถึงเศษเสี้ยวของสิ่งที่ปรากฏในหัวใจ

แล้วจึงล่องลอยไปตามกระแส

ก่อนที่จะถูกมือเรียวยาวผู้นั่งอยู่เหนือท่าน้ำเอื้อมลงไปหยิบมัน

ดอกไม้สีชมพูร่วงหล่นจากต้นสูงริมตลิ่งปลิดปลิวลงสู่ผิวน้ำ

อันเชี่ยวชาญของฤดูน้ำหลาก

มาวางไว้บนตัก ดวงตากลมโตเพ่งมองดอกไม้ชมพูฉ่ำน้ำคล้ายจะให้ทะลุไปถึงกางเกงยีนส์ที่ตน

สวมใส่อยู่ ความรู้สึกกระหัดไปถึงความผูกพันที่มีต่อมัน..มาเนิ่นนาน

“ ทำอะไรอยู่เธอที่ปิ่น

” เสียงกังวานใสของใครบางคนดังขึ้นเหนือประตูของบ้าน

ซึ่งสร้างเอาไว้ติดกับท่าน้ำ

ปิ่นดาเอี้ยวตัวกลับไปยิ้มเศร้า ๆ ให้น้องสาวก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงสื่อถึงอารมณ์

ภายใน

“ นังคิดอะไรเรื่อยเปื่อยนะทิพ แมกลับมาก็หรือยัง

”

ทิพตามองที่สาวพลางสายศีรษะ

“ วันนี้แม่มีประชุมคงกลับเย็นหน่อยนะ แล้วที่ปิ่นทิวหรือยังละ

”

“ ยังหรือ

” ผู้เป็นที่ตอบก่อนจะหันกลับมาองสายน้ำดูจเดิม

พินไม่ตั้งใจเอาดาปนเสียงรบกวนเท้าแตะของทิพดา ก่อนที่เด็กสาวจะทรุดนั่งลงข้างกาย

ผู้เป็นพี่ แล้วเอื้อมมือไปกอดเอวคอดกั้วนั้นอย่างปลอบประโลม

“ คิดถึงพี่ลิตอยู่หรือจะ ”

”

ปิ่นรดานิ่งไปนานก่อนจะย้อนถาม

“ ทำไมทิพคิดแบบนั้นล่ะ ”

”

ผู้ถูกถามถอนใจเฮือกใหญ่พยางค์ตอบตามตรง

“ ก็เห็นดอกพันธุ์ทิพย์แล้วนึกถึงพี่เขาน่ะจะ ก่อนนี้เวลาที่พี่ลิตมาที่นี่จะชอบมานั่งทำน้ำนี้

แล้วเก็บดอกพันธุ์ทิพย์ให้พี่ปิ่นเสมอ ทิพจำได้ ”

”

ปิ่นรดานิ้มปากครุ่นคิดตามถ้อยคำของผู้เป็นน้อง ใบหน้างามจึงดูเคร่งขรึมหม่นเศร้า

เมื่อครั้งที่เธอยังคงเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ เกือบทุกครั้งก็กลับมาเยี่ยมบ้าน

ลิตจะติดตามมาด้วยเสมอ และด้วยความที่คุณละไมมารดาของปิ่นรดาค่อนข้างแคร์สายตา

คนรอบข้าง ทุกครั้งจึงต้องมีเกวลิनเพื่อนรักของเธอติดตามมาด้วย เหตุการณ์เป็นไปอย่างราบรื่น

เพราะคุณละไมเองก็รักลิตเสมือนลูกคนหนึ่ง แต่แล้วทุกอย่างก็กลับตาลปัตร ในวันที่เกวลิน

ไปหาปิ่นรดาที่ห้องพักด้วยน้ำตานองหน้า

“ เก่ ร้องไห้ทำไม เกิดอะไรขึ้น ” เจ้าของห้องปราดเข้าไปโอบเพื่อนแล้วถามอย่าง

ห่วงใย

เกวณินเงยหน้ามองเพื่อนด้วยดวงตาแดงก่ำ แล้วจึงใช้หลังมือป้ายน้ำตา

“ ปีน ปีนต้องเข้าใจกันนะ ”

ปิ่นรดาคลายวงแขนออก แล้วดึงตัวเพื่อนพลงจ้องหน้า

“ ทำไมเธอ เกิดอะไรขึ้นล่ะ ”

”

เกวณินนิ่ง ม้มปากแน่น ก่อนจะโผล่เข้าไปกอดเพื่อนอีกครั้ง ปิ่นรดาโอบแขนกอดตอบ

แล้วลูบแผ่นหลังเนียนเรียบนั้นเบาๆ

“ ปิ่นสัญญาว่าจะเข้าใจเก้ บอกมาเถอะ ยังไงเราก็คือเพื่อนกัน ”

”

แขนเรียวยาวของเกวณินรัดแน่นขึ้น พลงเอื้อนเอ่ยถ้อยคำที่เสมือนคมดาบนับพันเล่มที่คอย

กรีดใจของผู้ฟังให้แหลกยับ

“ เก้ ..เก้เป็นของลิตแล้ว เก้ไม่ตั้งใจทำร้ายปิ่นนะ แต่วันนั้นที่กลับมาจากบ้านของปิ่นที่

อยุธยา เก้เวียนหัว ลิตก็เลยมาส่งที่ห้อง แล้ว..แล้ว

” ประโยคท้ายน้ำเสียงเกวณินขาดเป็นห้วง

ปิ่นรดาจึงตัดบท

“ พอเถอะ ปิ่น เข้าใจแล้ว ”

” บอกพร้อมก้มบอ้อมแขนที่คลายลง

“ เก๋ขอโทษ

“

แม้สิ่งที่ได้รับรู้จะสร้างความเจ็บปวดแสนสาหัสแก่หัวใจ หากแต่ในวันนั้นหญิงสาวก็ทำ

ได้เพียงพยักหน้าตอบรับ แล้วเอ่ยเบา ๆ อย่างใจลอย

“ ไม่เป็นไร

”

ต่อเมื่อเกวลินออกไปจากห้องนั้นแหละ หยดน้ำตาแห่งความพ่ายแพ้จึงไหลอาบสอง

แก้มนวล

“ แม่มาแล้วพี่ป้า ” เสียงของน้องสาวทำให้ผู้ที่จ่อมจมอยู่ในภวังค์ชะงักงัน แล้วสุด

ลมหายใจเข้าปอดเต็มแรง เพื่อขับไล่ความเจ็บปวดที่ทำท่าจะไหลออกจากตาอีกครั้ง ทำไม

หนอ ผ่านมาตั้งหลายปีแล้วแต่เธอก็ไม่อาจลืมเขาได้สักที

เท้าเปล่าเปลือยก้าวเดินจากท่าน้ำไปตามสะพานเล็ก ๆ ที่ทอดไปสู่ตัวบ้าน ก่อนที่กليب

ปากบางจะฝืนยิ้มให้มารดา คุณละไม่ยิ้มต่อก่อนจะเดินเข้าไปนั่งบนเก้าอี้ไม้เก่าคร่ำซึ่งจัดวางไว้

รอบโต๊ะอาหารอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน

“ ที่โรงเรียนเขาจะมีการประเมินก็เลยประชุมนานไปหน่อย หิวกันหรือยังลูก

”

“ ยังเลยคะ แม่ไปอาบน้ำก่อนก็ได้นะคะ

” ทิพรดาตอบ

“ อืม แม้ว่าทานข้าวก่อนดีกว่า ชักจะหิวตจิด ๆ แล้ว ปิ่นเป็นอะไรไปหรือเปล่าลูกดู

หน้าตาเฉือน ๆ พิกล

”

ปิ่นรดาเงยหน้าขึ้นยิ้มแห้ง ๆ ให้มารดาพลงสายหัว

“ ไม่มีอะไรคะแม่

”

คุณละไม่พยักหน้า แล้วทำทำนี่อะไรได้ จึงล้วงมือลงไปใกระเป๋าทือ ก่อนจะยื่นซอง

จดหมายสี่ชมพูให้แก่บุตรสาวคนโต

“ เขาคำหน้าของถึงหนูแต่ส่งมาที่โรงเรียนแม่ คงเป็นใครสักคนที่ไม่รู้ที่อยู่บ้านเรา แต่รู้

ว่าแม่ทำงานที่ไหนกระมัง

”

“ คงจะอย่างนั้นแหละค่ะ

” ปิ่นรดาตอบมารดาพลงก้มลงแกะซองจดหมาย แล้วทำทำ

ง ๆ กับการดสี่ชมพูหอมกรุ่นที่ซ่อนอยู่ด้านใน

“ การ์ดแต่งงานของใครหรือจะพี่ปิ่น

” ทิพรดาชะโงกหน้าถาม

ปิ่นรดาไม่ตอบ หากแต่หันด้านหน้าการ์ดให้น้องสาวดู ทิพรดาเบิกตาโพลงพลงเบะปาก

มีเสียง หึ

! ลอดออกมาเบาๆ

“ นี่พี่แกยังกล้าส่งการ์ดแต่งงานมาให้พี่ป็นอีกหรือคะ

”

ไม่มีเสียงตอบจากผู้ถูกถาม ขณะที่มารดาที่นั่ง แอบชำเลืองมองบุตรสาวคนโตอยู่เงียบๆ

“ ขอทิพคุณหน่อย

” สาวน้อยเอ่ยขอ แล้วยื่นมือไปดึงกระดาษสีชมพูจากมือพี่สาว

“ เอ..เจ้าบ่าวไม่ใช่พี่ลิตนี่คะ

”

ปิ่นรดาพยักหน้า เธอไม่รู้หรือว่าหลังจากวันที่บอกเลิกกับลิตลิต เขาและเกวลินจะเป็น

อย่างไร เพราะแค่พุงชีวิตตนเองให้ก้าวเดินต่อไปได้ก็หนักหนาพออยู่แล้ว

“ พี่ปิ่นคะมีจดหมายแนบมาด้วย

” ทิพรดายื่นกระดาษสีขาวที่พับเป็นรูปสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ

ให้พี่สาวโดยไม่เปิดออกอ่านตามมารยาทอันดีงามที่ถูกสั่งสอนมา

ปิ่นรดายื่นมือไปรับจดหมายด้วยมือสั้น ๆ ก่อนจะเงยหน้ามองมารดาและน้องสาว

“ แม่กับทิพทานไปก่อนนะคะ ปิ่นขอตัวไปอ่านจดหมายก่อน

”

เมื่อคุณละเมอพยักหน้าอย่างเข้าใจ หญิงสาวจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วหันหลังกลับไปยัง

ทางเดิมที่จากมาอีกครั้งหนึ่ง

แสงไฟสลัวที่ส่องลอดเข้ามาในห้องนอนขับไล่ความมืดให้เจือจางลง ปิ่นรดาพลิกตัวอีก

ครั้งหลังจากที่พลิกไปพลิกมานับครั้งไม่ถ้วน คืนนี้หญิงสาวพยายามข่มตาลงแต่ก็ไม่สามารถเข้า

สูนิทราได้ เพราะความวุ่นวายภายในจิตใจอันเกิดจากข้อความในจดหมายฉบับนั้น

จดหมายจากเพื่อนเก่าที่ชื่อ

เกวลิน

‘ เกไม่รู้ว่าคำไหนจะเหมาะสมในการขึ้นต้นมากกว่าคำขอโทษ ปิ่นช่วยยกยให้แก่เพื่อน

เลว ๆ คนนี้อีกสักครั้งเถอะนะ ถึงเกจะเลวมาก แต่ในวันนี้ก็จะขอสารภาพบาปทั้งหมด แม้จะตอก

ย้ำว่าตัวเองเลวแค่ไหน ที่ทรยศเพื่อนดีทุกอย่างปิ่นได้ลง ปิ่นจะด่าจะว่าเกายังไง วันนี้เกยอม

ทุกอย่าง แต่เกขอให้ปิ่นเข้าใจลิต แล้วคืนดีกับเขา สมกับที่เขารักปิ่นมาตลอด ไม่เคย

เปลี่ยนแปลง

ตอนนั้นเกเห็นแก่ตัวมากเกินไป เพราะความใกล้ชิดจึงทำให้เกแอบรักลิต ความรักมันทบ

ทวีขึ้นเรื่อย ๆ เช่นเดียวกับความเห็นแก่ตัวที่มีมากขึ้นทุกวัน ทำให้เกุ่เรื่องทั้งหมดขึ้นเพื่อบิบให้

ปิ่นออกไปจากวงจรชีวิตของลิต เพื่อว่าเขาจะหันมารักเกบ้าง แต่ไม่เลย ตั้งแต่ปิ่นชิวไป ลิตก็

เอาแต่เมามายแทบไม่เป็นผู้เป็นคน จนวันหนึ่งที่เขาถูกเกณฑ์ทหารถึงกลับมาเป็นลิตคนเดิมอีก

ครั้ง แต่เขาก็ทุ่มเทกับการเป็นริ้วของชาติโดยไม่มองใคร จวบจนได้ปลดประจำการเขาก็เลือกที่

จะอยู่ต่อ จากนั้นเกก็ไม่ได้ข่าวเขาอีกเลย จนถึงวันที่ไปแจกการ์ดแต่งงาน เกไปพบแม่ของเขาที่

บ้าน ท่านบอกว่าลิตสมัครไปประจำอยู่ณราชีवासเป็นปีแล้ว

เกิดเองที่ไร่ยาลิต และทำรายจิตใจเพื่อนอย่างป็น กลับไปคบกับลิตเถอะนะ เขา

มันคงต้อป็นเสมอ..ตลอดมา

ป็นรดาหลับตาลงอย่างอ่อนล้า นี้เธอเข้าใจเขาผิดมาตลอดสามปีเลยหรือนี่

สายลมเบาบางพัดผ่านเข้ามาทางหน้าต่างที่อยู่ฝั่งเดียวกับแม่น้ำ ดุดดึงอารมณ์ของ

หญิงสาวให้กระเจิดกระเจิง ก่อนที่เธอจะตัดสินใจลุกขึ้นจากที่นอนแล้วก้าวออกไปนอกตัวบ้าน

ผ่านสะพานไม้อันทอดไปสู่ท่าน้ำ

ภายใต้ความสลัวและเสียงน้ำไหลรินมีเพียงร่างบอบบางที่นั่งกอดเข่าร่ำไห้อยู่เพียงลำพัง

ราวกับจงบึงมอหดยน้ำตาที่รินไหลให้กับความรัก..ที่จากไปแสนไกล

วันเวลาแต่ละวินาทีผ่านไปอย่างเชื่องช้า หากแต่ป็นรดา ก็พยายามดำเนินชีวิตไป

ตามปกติ ขณะที่พยายามติดตามข่าวสามจังหวัดภาคใต้อย่างสม่ำเสมอ แล้ววันหนึ่งเหตุการณ์

ที่หญิงสาวอยากจะสาบให้เลือนหายไปจากความเป็นจริงก็เกิดขึ้น

เมื่อมารดาได้นำหนังสือพิมพ์มาให้อ่านพาดหัวข่าว

‘ บั้มโรงเรือนวอดวาย ทหารเสียชีวิต และบาดเจ็บสาหัสร่วมสิบนาย ‘

กลิ่นอายของความเจ็บปวดคือปลานเข้ามารายล้อมหัวใจหญิงสาวอีกครั้ง ปิ่นรดา

พลิกหน้าหนังสือพิมพ์เพื่ออ่านต่อด้วยหัวใจที่เต้นระรัวเช่นเดียวกับมืออันสั่นระริก

“ ลิตเขาบาดเจ็บสาหัสซะลูก ” เมื่อเห็นอาการของบุตรสาวคนโตแล้วคุณละไม่จึงดึง

หนังสือพิมพ์ไปเก็บไว้แล้วบอกเล่าออกไปแทน

ผู้ฟังน้ำตาไหลพราก โผเข้ากอดมารดาแน่นราวกับเป็นเสาหลักหนึ่งเดียวให้ยึดเกาะ

จวบจนร้องไห้แทบสิ้นเรี่ยวแรงแล้ว ปิ่นรดาจึงบอกด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ ปิ่นจะไปเยี่ยมลิตที่นราธิวาสคะแม่

”

แม้จะห่วงเลือดในอกสักปานใด แต่ผู้เป็นแม่ก็รู้ดี ว่าความรักอันเป็นเพียงแค่นามธรรมนี้

จะปรากฏรูปชัดเจนได้ ในวันที่ชีวิตเปรียบเสมือนเรือที่กำลังใกล้อัับปาง

การเดินทางไปนราธิวาสอย่างรีบด่วนของปิ่นรดาทำให้หญิงสาวไม่สามารถไปงาน

แต่งงานของผู้ซึ่งเคยเป็นเพื่อนรักได้ แต่เธอก็ฝากของขวัญผ่านทิพรดาซึ่งเป็นผู้นำไปมอบให้

แทน แต่การเดินทางอันเต็มไปด้วยความลำบากกลับต้องพบกับความผิดหวัง เมื่อทาง

โรงพยาบาลบอกว่าชายหนุ่มถูกส่งตัวไปรักษายังโรงพยาบาลในกรุงเทพฯ แล้ว หญิงสาวจึง

เปลี่ยนเป้าหมายมาที่กรุงเทพฯ แทน แต่ด้วยความโรงพยาบาลเดิมไม่ได้สามารถตอบได้ว่า

เขาถูกส่งมาที่ใด การตามหาของปิ่นรดาจึงประสบความล้มเหลว หากแต่สิ่งหนึ่งที่ยังฉายชัดอยู่

ในความทรงจำคือคำบอกเล่าของนางพยาบาล

“ ทหารคนนั้นอาการสาหัสกว่าเพื่อนเลยคะ ทางเราก็เลยต้องรีบส่งไปกรุงเทพฯ ”

ความรัก ความห่วงใยจากโณมเข้าสู่จิตใจของหญิงสาวอย่างรุนแรง ทั้ง ๆ ที่เคยคิดว่า

ตนเองลืมเลือนเขาไปนานแล้ว แต่กลับไม่ใช่ ความรักยังคงแทรกเข้าไปทั่วทุกอณูของหัวใจ

ตลอดมา

สามเดือนผ่านไป

แสงแดดตอนใกล้เที่ยงร้อนแรงจนร่างบางที่ยืนอยู่ด้านล่างบันไดที่ทอดตัวไปสู่เจดีย์

ใหญ่รูประฆังคว่ำขนาดมหึมาต้องยกมือเรียวขึ้นเพื่อบังแดดไปพลางเดินขึ้นบันไดไปพลาง

พระปฐมเจดีย์คือศาสนสถานที่ปิ่นรดาจะต้องมานมัสการทุกปีในวันเกิด เหตุเพราะมารดา

เคยเล่าให้ฟังว่า ในตอนที่หญิงสาวยังเล็ก ๆ นั้นเธอเป็นเด็กที่เลี้ยงยากและไม่สบายบ่อยมากจน

ตัวเหลืองซีดไปหมด บิดาจึงมากราบขอพรจากองค์พระเจดีย์ให้ลูกสาวคนโตหายเป็นปกติ

นับแต่นั้นมาเด็กน้อยก็กลับกลายเป็นเด็กที่สมบูรณ์แข็งแรงได้อย่างไม่น่าเชื่อ ปิ่นรดาจึงถือว่า

พระปฐมเจดีย์เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ประจำตัวไปโดยปริยาย

เมื่อซื้อดอกไม้รูปเทียนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หญิงสาวจึงเดินอ้อมไปยังซุ้มพระด้านหนึ่ง

ของพระเจดีย์ ก่อนที่จะทรุดกายลงนั่ง แล้วพนมมือ ตั้งจิตอธิษฐาน

เสียงสวบสาดดังขึ้นข้างตัว หากแต่ปีนราคาก็ยังคงแน่นแนกับการเพ่งจิตไปยังซุ้มพระที่อยู่

ตรงหน้า กลิ่นควันธูปลอยมาปะทะจมูกเอื่อย ๆ หญิงสาวจึงหันมองไปยังผู้ที่นั่งพนมมืออยู่ข้าง

กาย แล้วก็ต้องเบิกตากว้าง ชะงักงัน เอ่ยชื่ออีกฝ่ายสุมเสียงสั้น

“ ลิต มา..มาได้ยังไง ”

ลิตดักธูปลงบนกระถางก่อนจะเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ ผมตั้งใจมารอปิ่น ” เขาหยุดเล่าพลางจ้องหน้าอีกฝ่ายนิ่งนาน

“ ตั้งแต่ปิ่นบอกเลิก ผมไปตามหาที่บ้านหลายครั้ง ก็ได้รู้เพียงแค่ว่าปิ่นไปทำงานอยู่ที่อื่น

แต่สิ่งหนึ่งผมจำได้ไม่มีวันลืม คือปิ่นจะมาที่นี่ในวันเกิดทุก ๆ ปี

”

หญิงสาวนั่งฟังน้ำตาเอ่อคลอ เขาจำได้..แม้สิ่งเล็กน้อยที่เธอปฏิบัติ

“ ปิ่นไม่ได้มาสองปีแล้ว เพราะไปทำงานอยู่ภูเก็ต กลับมาได้ จนปิ่นนี้แม่บอกให้กลับมา

อยู่บ้าน จึงมีโอกาสมาที่นี่อีกครั้ง

”

“ ผมมารอปิ่นที่นี่ทุกปี

”

หญิงสาวก้ลนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ระหว่างเธอกับเขา มีเพียงเส้นบาง ๆ ที่กั้นขวาง

อยู่เท่านั้น แต่แท้จริงแล้วความรักยังอยู่ข้างกายเสมอ จนถึงวันนี้..ที่เคยคิดว่าได้สูญเสียมันไป

หากแต่รักก็ยังคงอยู่

..ตลอดมา

แสงแดดยังคงเด่นระริกอาบไล้ผิวกายให้ร้อนผ่าว หญิงสาวหัดกายลุกขึ้นยืน โดยมี

ชายหนุ่มร่างสูงอยู่ข้างกาย หากสามารถทำได้..นับจากนี้เขาและเธอจะอยู่เคียงข้างกันตราบ

จนวินาทีสุดท้ายของชีวิต

อุปสรรคเป็นเครื่องพิสูจน์รักแท้..

..ไม่มีสิ่งใดที่จะก้าวล่วงอุปสรรคได้ หากมิใช่หัวใจรักที่แท้จริง

..

น้ำฝน ทะกลกัจ (พิรุณชล)

ลิขสิทธิ์เว็บไซต์ภาษาสยาม